

Vremea nebuniei

- Hei, tu, ala de acolo... Aici e ograda lui Sfarog?

Taranul ma privea tamp, de parca nu mai vazuse pana atunci un calaret. Tocmai halea un porumb fiert si, judecand dupa infatisarea lui, cred ca numai cu porumb traia. Treaba lui ce infuleca, mi-am zis si am repetat intrebarea.

Batusem cale lunga, cateva ceasuri calare pe o sa inca noua, care-mi dadea arsuri intre craci. Era cam la amiaza, arsita topea orice gand, poate de aceea se holba la mine prostovanul acela, uitase sa mai si mestece, cateva boabe aurii ii scapasera din gura in poala si un fir de saliva isi croia drum prin barba-i tepoasa.

- Esti surd, sau ce? am intreat, oarecum illogic.

Mi-am scos casca de otel si am agatat-o de sa dupa care am desfacut garbaciul.

Chiar daca era surdo-mut, dupa ce avea sa primeasca doua sfichiuri pe spinare, va gasi el vreo cale sa-mi spuna daca acolo era ograda lui Sfarog. Nu am apucat sa-l croiesc, inainte sa fac o miscare s-a ridicat plin de o voiciune pe care nu i-as fi banuit-o si mi-a raspuns aplecandu-se din sale.

- Sa ma ierte boieria dumatile dar nu te-am recunoscut... M-am temut ca esti vreun ratacitor, vreun turbat din aia de de mult... Aici este ograda de o cauti si eu sunt Sfarog, daca nu este cu suparare.

Nu vedeam motiv de suparare doar ca privirea lui cretina de la inceput fusese pe punctul sa ma scoata din sarite. Asa sunt eu, aprig la manie, imi sare tandara din te miri ce dar tot atat de repede ma potolesc, mai ales daca vad supusenie.

- Atunci e bine, am ajuns unde trebuia... Am calatorit mult si sunt ostenit, insetat si flmand. Cum crezi ca poti rezolva chestiile astea?

A ranjit din gura-i stirba de parca ii spusese ca-l fac staroste peste femeii. S-a intors catre casoiul din spatele lui si a prins sa urle la cei dinauntru.

- Mariano, Valentino, iesiti afara, a venit stapanul, aduceti apa sa se spele si un vin sa-si potoleasca arsita. Pofteste domnia ta, pe data le aranzam pe toate, pofteste sub nucul acela si lasa-ma sa duc calul in grajd unde va primi cele de cuviinta...

Am descalecat, mi-am cumpanit kalasnikovul si am scos glontul de pe teava. L-am lasat sa ia calul si sa-l ingrijeasca dupa care m-am tras la umbra. Era al naibii de cald, ultima zbatere a verii in bratele iernii, peste cateva saptamani va da cu zapada, intreg cuprinsul va fi acoperit cu alb, va incepe vanatoarea de caini si asaltul asupra Cetatii Bucurestilor. Ca in fiecare an. Asta faceam de o buna bucata de vreme, de cand preluasem mosia lui tata. Eram unul din cei zece seniori care incercau de multa vreme sa ia cu asalt Cetatea. Nu ca ar fi fost cine stie ce de pradat acolo dar, toata lumea o stia, cine ar fi intrat in Bucuresti calare ar fi avut parte numai de fama si putere. Asa se zice, asa se zicea. Dar Cetatea rezista cu cerbicie, aveau resurse care pareau sa nu se mai sfarseasca desi, privindu-i pe locuitori ei, trebuia sa ma gandesc ca se hraneau numai cu aer. Asediul incepuse demult, inainte sa vin eu pe lume, chiar si tata era un copil pe atunci. Era acolo un primar hain, isi zicea duce, pe vremea aceea lumea era mai potolita, taranii

munceau ogoarele si duceau proviziile in oras unde le depuneau la banci. De acolo luau unelte, podoabe pentru femei, fineturi cu care se faleau prin sate. Sau luau ce aveau nevoie. Dar primarul acela, ducele a hotarat altfel. S-a pus cu biruri mari pe amarasteni, le-a confiscat averile din banci si a decretat ca fiecare urma sa primeasca doar atat cat sa nu moara de foame. Numai ca lumea si-a iesit din fire, cativa gospodari mai instariti si mai isteti au adunat cetele de tarani si au dat navala in Cetate. A fost prima si ultima data cand Bucurestiul a cazut. Din nefericire nimeni nu s-a priceput sa traga foloase din acea victorie, au venit cu ajutoare de la Ploiesti, o armata intreaga si i-au pus pe fuga pe tarani. Asa a inceput asediul, orasenii au inchis portile cetatii si au sistat orice aprovizionare cu cele trebuincioase catre tarani. Nu zic ca nu aveau dreptate, le fusesera distruse case, le fusesera violate femeile sau rapiti copii. Vina era a primarului, nu a poporului dar cine statea sa mai faca atunci analize politice. Fiecare gandea ca daca nu fura ceva, daca vine cu mana goala acasa, ar fi cazut de rasul lumii.

Au mai incercat aia din Ploiesti, in cateva randuri, sa-i despresureze dar nu au reusit. Apoi au luat-o ei in bot, praf si pulbere s-a ales de oras, se zicea ca aruncasera in aer rafinariile vechi, cisternele de titei. Nu stiu, nu am ajuns pe acolo, asa se zice. Si nici nu-mi pasa. Uite, asa cum stau la umbra, asteptand sa apara taranul cu un ulcior, nici ca-mi mai trebuie altceva. Zau daca nu-i frumoasa viata, urma sa inceapa vanatoarea de caini, veneau sarbatorile de iarna, daca ar fi fost dupa mine as fi lasat balta asediul. Cetatea nu avea decat sa se duca dracului. Ce-mi pasa mie de Bucuresti cand aveam de toate aici. Iaca si nevestele taranului sau ce or fi fost. Poate aveam sa ma tavalesc cu aia tanara mai tarziu. Chiar ca era frumoasa viata.

- Cum va zice, le-am intrebat dupa ce au asternut un stergar pe iarba pipernicita de sub nuc.

- Eu sunt Valentina, a raspuns femeia mai coapta turnand vin intr-un pahar de sticla.

Cum statea aplecata asa i se vedeau tatele grase cum tresalta in camasa stramta.

- Las-o p-aia mica sa ma serveasca, i-am cerut. Tie cum iti zice? Mariana? Ce va e Sfarog, barbat sau ce?

- E omul meu, domnule, Mariana ne este nepoata.

- Vad ca ai acareturi frumoase, le aveti de la tata, asa-i?

- Domnul de tatal tau ni le-a dat, om bun a fost, odihneasca-se in pace.

Am varsat un strop de vin in tarana, tinusem mult la tata dar cred ca fusese prea bland cu taranii. Nici eu nu eram un om rau dar consideram ca daca le cautai in coarne prea mult veneau la tine sa-i pupi in cur dupa aia. Asa ca preferam sa impart dreptatea prin tinut cu deosebita asprime. Chiar daca uneori mai greseam. Dar asa aveam liniste. Nu ca dobitocul acela de Plesuvu, unul dintre seniorii care facusera legamant sa stearga Cetatea Bucurestilor de pe fata pamantului. Avea cateva sate prin Berceni, se batea pe burta cu plugarii, bea cu ei prin carciuni, se amesteca cu prostimea in zilele de targ pana a luat in coaste o sageata. Mana Cetatii ziceau unii. Prostia lui, am hotarat eu. Asa ca facusem altminteri, am intrat in ei imediat cum am luat fraiele de la tata. Si acum eram temut si respectat. De aia puteam sa ma

aventurez singur prin tinut fara sa-mi fie teama ca ma vor ataca niscaiva spioni din cetate sau vreun ratacitor.

Si cu ratacitorii astia este o intreaga poveste. Nimeni nu stie de unde vin. Unii sunt de parere ca ar fi vorba despre dezertori din vechile armate. Sau ramasite ale trupelor de elita. Numai ca ar trebui sa aibe acum peste o suta de ani. Ori, se tin prea bine pentru niste mosnegi. Daca apare vreun ratacitor intr-un sat cu greu mai poate fi alungat de acolo. Daca apar cinci odata, seniorul pe domeniul caruia a picat necazul se poate duce linistit la cimitir. Din fericire rar s-au vazut vreodata mai mult de doi, trei ratacitori in acelasi timp. Poate ca nu suporta sa umble in haita, poate sunt prea putini. Dracu' sa-i pieptene, oricum, de multa vreme nu mai fusese zarit vreunul. Si chiar si asa, cativa oameni hotarati puteau sa-l termine. Dar, destul despre ratacitori. O sa mai vie vorba despre ei. Priveam la formele Marianei si deja ma gandeam cum sa fac sa o giugiulesc putin. Terminase de aranjat stergarul si blidele cu mancare. Pusese alaturi ulcica cu vin si astepta cuminte vreo porunca de la mine. Valentina plecase in casa la treburile ei de femeie, Sfarog nu se zarea, ingrijea de cal, probabil. Asa ca am tras-o langa mine si mi-am scapat mana prin despicatura camasii. A tresarit scurt, de parca as fi atins-o cu un fier incins. Dupa care s-a potolit. Si a fost bine...

Ma cuprinsese o molesala, ca dupa o masa zdravana. Golisem cateva ulcele cu vin, amiaza se trecea intr-o inserare prelunga. M-am ridicat sa-mi dezmortesc oasele si am trimis-o pe fata sa-l aduca pe unchi-sau.

- Multam pentru primire, i-am spus dupa ce a aparut. Calu-i bine?

- E bine, am avut toata grija...

- Omule, uite ce treaba am cu tine... Am auzit ca prin imprejurimi s-ar gasi o poarta, un pasaj secret care te duce direct in cetate. Dupa judecata mea ar fi vorba despre un tunel. Stii ceva despre asa ceva?

M-a privit pret de o clipa si am citit in ochii lui, in frantura aia de timp, si ura si groaza dar si viclenie. Poate ca mi s-a parut. Dar asa sunt eu, mai suspicios. I-am pus teava puscociului in coaste.

- Ai trimis-o pe aia mica sa ma moleseasca, porc batran. Stiai de la bun inceput pentru ce am venit, asa-i? Acunzi tu ceva, oi fi mana in mana cu aia din cetate? S-a ghebosat imediat dupa lovitura, privea in tarana uscata si respira repede. Tot la fel de repede cauta o minciuna potrivita, era clar ca nu dorea sa-mi spuna de buna voie ce ascunde.

Aflasem despre poarta asistand la interogarea unui prizonier. Facusem un raid la marginea cetatii, intrasem in vechiul cartier care se numise Drumul Taberei, acum parasit. Printre ruinele blocurilor il prinsesem pe acel amarat, zicea ca e dintr-un sat dar, de departe, se vedea ca tine de Cetate. Nici nu a stiut sa-mi spuna din ce sat, s-a balbait cuprins de panica.

- Incotro, l-am intrebat. Nu stii ca n-ai voie pe aici? Vii din cetate?

In general nu aveam nimic personal impotriva locuitorilor cetatii. Inafara faptului ca ma scoteau din sarite cu rezistenta lor stupida. Altfel, oameni si ei, ba chiar mai loviti de soarta decat noi, taranii din jurul cetatii. Priveam in lungul unei sosele al carei nume se pierduse demult. Undeva, in zare, se itea prin aerul alburii varful

Cetatii, perla pe care orice senior si-ar fi dorit-o, Casa Poporului. Trufasa si semeata. Acolo se adaposteau idiotii care nu erau in stare sa aduca pacea intre sate si Cetate. Pe ei trebuia sa-i luam in sulite, imi spuneam, nu pe obiditii care se strecurau afara din cetate sa mai vaneze un caine sau sa fugareasca vreo taranca. Incepeam sa ma plictisesc, chiar doream sa dau porunca sa-l slobozeasca pe nefericitul acela cand, vazand ca-mi asez mai bine kalasnikovul, s-a pornit sa turuie. Crezuse ca vreau sa-l impusc? Posibil. Altfel nu vedeam de ce si-ar fi dat drumul la gura asa de repede.

- Nu sunt eu de vina, a prins a se tangui. Altii mai mari au hotarat asa, nu sunt o iscoada, adica nu pe voi trebuie sa va iscodesc... Nu trebuie decat sa afli... De fapt nu trebuie sa afli...

Si tot asa. Se balbaia din ce in ce mai rau si se incurca in cuvinte. L-am dat pe mana unui om de-al meu, sa afle tot ce se putea afla. Uneori mai trimiteau cate un spion, la ce le folosea, nu am habar. De multa vreme Cetatea nu mai pornise vreun atac impotriva noastra. Iar asalturile noastre se puneau la cale numai intre seniori, prostimea nu afla niciodata inainte, ca sa nu se duca vestea. Asa ca, n-aveau decat sa-si trimita iscoade. Mai erau si altfel de legaturi cu cetatea, se mai facea comert pe sub mana. Ar fi fost absurd sa incerce cineva sa impiedice asta. De contrabanda beneficiam si noi si ei. Daca puneam in balanta castigul si pierderile imi dadeam seama ca mai bine inchideam ochii decat sa ma impotrivesc. M-am adapostit intr-un bloc pe jumatate daramat. Trebuia sa ne intoarcem inainte de caderea serii, mi-am spus, dupa care am prins sa cuget la razboiul acela stupid si ciudat. La Cetatea care se impotrivea. La taranii care se aruncau ca orbetii sa intre in Cetate. Inafara de glorie nu ar fi gasit altceva. Si, pentru mine, gloria nu facea doi bani daca nu era insotita de ceva folos. Avere, prada, chestii pentru care merita sa traiesti. Ceva mai tarziu a aparut tarantul de-i poruncisem sa afle ce cauta orasanul pe acolo.

- A murit, mi-a raspuns el sec.

Am blestemat prostia pe care o aveau unii din belsug.

- Ai intrecut masura, l-ai chinuit prea tare?

- Nici nu l-am atins, doar doua perechi de palme peste moaca aia tampita. Atunci a prins sa se zvarcoleasca, si-a dat ochii peste cap si a facut ceva spume la gura. Si a crapat.

- Ai aflat ceva de la el pana sa moara?

- Mai nimic... Zicea ca trebuie sa afle de un drum, de o poarta... Dupa care, inainte sa-si dea duhul, a mormait ceva despre ograda lui Sfarog...

- Asta ce mai e?

- Este o ferma, undeva mai la apus de aici. E la limita pamantului tau, Sfarog e unul de creste porci, are si cateva petice de pamant pe care pune grau... Dar e prea batran ca sa mai mearga la lupte, sta pe acareturile lui pe care le-a primit de la tatal tau...

- Mda, am zis. Ar trebui sa ne intoarcem, o sa se intunece curand...

Am stat o clipa in cumpana. Puteam sa dau la spate povestea. Dar, daca nu ma mintise tarantul, prea usor murise iscoada sau ce o fi fost. Nimeni nu crapa din doua labe peste bot. M-am aplecat asupra cadavrului. Avea fata vinetie si umflata. I-am

deschis gura cu ajutorul baionetei, printre dinti se itea limba aproape neagra. Dar si urme de cioburi. Se otravise.

Si iata-ma in ograda lui Sfarog. Bun nume avea. Uscat precum un cocean, galben la fata, asteptand porunca de la mine. Asa-mi place sa-mi fie taranii, atenti la seniorul lor, adica la mine. Desi, uneori, ajung sa ma calce pe nervi cu privirea lor tampa.

- Zii, tarane, care-i treaba cu poarta? Nu te da ca nu stii, am aflat destule despre magariile pe care le faci cu aia din cetate...

- Sa n-am parte de... a inceput sa se vaiete.

- Asta ar fi usor, te pot ajuta sa nu mai ai parte de nimic. Iaca, iti bag un glonte in ficati si dupa aia ma uit la tine cum dai in fiert, ce zici?

Femeile iesisera in batatura, Valentina se holba la noi cu o mana la gura, era sperziata si incremenise precum o pasare in fata unui sarpe. Aia mica, Mariana, era atatata, ii vedeam tatele cum tresar, inima i se zbatea in cusca stramta a pieptului. Sa-l omor pe paduchele asta? La ce mi-ar fi de folos daca l-as cruta? I-as putea rascoli ograda in liniste, tot as fi gasit acea poarta, tunel sau ce o fi. Si mi-ar sluji ca exemplu pentru altii de teapa lui. Tarani vicleni, care nu urmareau altceva decat sa ma traga in piept, asa erau de cand lumea, pusi pe mici furaciuni si mintind la fel de usor precum respirau. Inca ma mai gandeam daca sa-i fac felul sau sa-l crut cand degetul a pornit de capul lui si s-a indesat in tragaci. Bubuitura armei m-a facut si pe mine sa tresar, afurisit de deget, parca ar fi avut vointa proprie, daca nu ar fi fost al meu l-as fi taiat. He, he, oi fi eu aspru dar nici chiar asa... Sa-mi pedepsesc dестele daca nu-mi dau ascultare, as fi ajuns de pomina.

Sfarog se prabusise in tarana, avea pe fata o expresie de om uluit si chinuit, ca si cum l-ar fi lovit o durere in mate si s-ar fi cacat pe el, undeva, in plin targ, sub ochii multimei.

- Sa te f...

Atata a mai ingaimat.

- Sa ma ce? l-am intrebat.

Dar deja ochii lui albastri vedeau altceva, poate moartea, poate infernul sau paradisul. Valentina s-a apucat sa urle a mort. I-am facut semn sa inceteze cu galagia. S-a potolit imediat. Mariana, in schimb, aproape ca gafaia, respiratia ei precipitata m-a facut sa mi-o doresc inca odata, si inca odata, si inca odata...

Asa se intampla cand cineva este prea suspicios. Destele pleaca singure la treaba. Poate ca era nevinovat, poate ca mie-mi placuse de Mariana doar pentru ca asa dorise trupul meu, cine stie. - Bun, am zis eu. Omul ti-a fost o iscoada a cetatii asa ca si-a meritat soarta. O sa ma ingrijesc de cele de cuviinta ca sa-l ingropi undeva... Ce era sa spun altceva? Cred ca-mi parea rau ca-l omorasem. Mi se mai intampla sa-mi para rau dupa cate unul sau altul. Era usor pentru mine, luati-i gatul, ziceam eu, casapii veneau si-l lichidau pe nefericit. Dupa care imi parea rau. Daca era nevinovat, imi ziceam. Dar intotdeauna trecea. Goleam un ulcior de vin, ma zbenguiam cu vreo taranca si trecea. Dar nu trebuia sa stie prostimea ca-mi parea rau.

I-am facut semn nepoatei.

- Ia vino mai aproape... Vrei sa-l jelesti pe unchi-tau?

A dat din cap ca nu.

- Ma batea, a explicat ea.

Ce sa faca un unchi cu o nepoata? O ciomageste de ochii nevastei iar noaptea o inghesuie prin grajd. Am privit roata prin batatura. Un caine domestic se uita la noi bataind in nestire din coada. Cateva ciori urmareau spectacolul dintr-un copac desfrunzit prematur, ars de vreo boala subterana. Pomii inca erau plini de frunze, numai acela nu, isi raschira cracile catre cer, parca era o mana hulpava doritoare la norii pufosi de deasupra. Sfarog se holba si el la cer, un fir subtire de sange i se prelinsese din gura care mai devreme rosese un porumb fiert.

- Ce pom e ala de colo? Am intrebat aratand spre uscatura de unde ciorile ne supravegheau suspicioase. - E un mar pus de omul meu... Si n-a legat rod...

Parca lipsa de rod a marului si moartea lui Sfarog erau acelasi lucru. Valentina bocea la foc mic, suspine scurte, furise.

- Tu, i-am zis Marianeii, ada doua harlete...

Le-am pus sa sape pomul uscat, sa-l dea jos, sa-i scoata radacinile. S-au supus fara sa cracneasca. Va iese Sfarog pe nas, m-am gandit eu privindu-le. Poate ca sapau degeaba, adica nu degeaba, daca nu as fi gasit nimic la radacina marului cu pricina il puteam ingropa pe Sfarog. Bun plan, impuscam oricum un iepure. Ma gandeam, privindu-le, ce sa fac cu ele. S-o iau pe Mariana cu mine? Era de luat. Aia mai coapta se putea descurca si singura sau ii trimiteam un om sa ingrijeasca de ograda. Dar ceea ce ma asteptam sa se intample, s-a intamplat. Cazmalele au dat de gol sub radacinile marului. Au dat jos pomul uscat, in locul in care ii fusesera radacinile se casca gura unui put. Iaca si poarta, tunelul catre Cetate. Pentru ca, imi ziceam, numai asa ceva ar putea sa fie acolo, jos, in intunecimea aceea. Femeile se oprisera din sapat, se zgaiau la groapa de dedesubt. Avusese dreptate degetul meu, batranul ascundea ceva. In mod normal ar fi trebuit sa le lichidez si pe femei, mai mult ca sigur ca fusesera complice la taina lui Sfarog. Uite pe unde ne lucrau aia din Cetate. Tuneluri ocrotite cu grija. Pe aici se strecurau iscoade sau mesageri catre alte cetati. Pe aici isi trageau proviziile cu care reuseau sa reziste de atata amar de vreme cu portile ferecate. Eram convins ca mai existau o multime de astfel de galerii care duceau catre oras. Dar, in acel moment, nici ca-mi pasa. Nu aveam nevoie decat de o singura poarta. Prin care sa patrund eu si luptatorii mei. Pe aici puteam sa ajung la fala cetatii, sa-i iau in sulite pe izmenarii aia care ziceau ca au avut odinioara grija de oamenii de dincolo de ziduri... Vise de marire.

- Lasati cazmalele deoparte, le-am poruncit. E adanca groapa?

Valentina s-a aplecat sa scruteze gauroiul ivit de sub radacinile marului.

- Nu se vede mare lucru, a murmurat ea. Cam cat un stat de om, asa... cat a fost Sfarog...

- Ia sari si vezi ce este... O hruba sau un tunel?

Cu toate ca eram sigur, ele stiau de existenta acelei tainite subpamantene. Prima s-a coborat Valentina dupa care a sarit in groapa Mariana. Fara sa-i cer asta. Na!

Acuma amandoua puteau sa dea fuga prin tunel, sa-i anunte pe aia din Cetate ca le descoperisem gaura de sobolani. M-am apropiat de marginea gropii, am privit cu

grija in jos. Femeile stateau linistite, se uitau la mine si, din privirile lor, mi-am dat seama ca erau la fel de uimite de ce descoperisem precum eram eu. Le-am facut semn sa se dea la o parte si am sarit langa ele. Groapa nu era adanca, puteam sa ies oricand din ea. Se facea un tunel de acolo, exact ce banuisem. Un curent de aer venea de undeva din adancuri, un aer rece si umed. Am iesit nu fara oarece efort, eram plin de lut si atatat de ce gasisem. Am scos-o din groapa pe Mariana.

- Adu un felinar, o lumina, ceva... Daca lucrurile merg bine nu o sa te mai bata nimeni, niciodata... S-a intors din casa cu un felinar cu gaz si cu o cutie de chibrituri. Fineturi de oras. Am legat o funie, sa ne fie mai lensnicioasa iesirea si am pornit sa cercetam galeria intunecata. S-au jurat ca nu stiau nimica despre o asa lucratura, dadeau vina pe Sfarog... Am privit peste marginile gropii, acesta statea nemiscat, se holba pe mai departe catre cerul usor invinetit.

- Voi inainte, eu cu felinarul in spatele vostru, le-am spus.

De parca as fi vrut sa iau Cetatea de unul singur. Mai bine ma intorceam inapoi. Mai bine aduceam oameni, faceam un plan, ceva. Un plan pentru ce? Stiam ce urma sa gasec? Nicidecum. Trebuia sa vad cu ochii mei. Daca as fi trimis o iscoada putea sa strice totul. Asa, le aveam sub ochi pe cele doua femei, nu aveau cum sa dea de veste nimanui. Iar cea mai buna iscoada as fi fost eu.

- Nu stiu daca aveti habar de ce se ascunde aici, le-am spus inainte de a porni. Iau de bun ce mi-ati spus dar, la prima miscare urata, va trec langa Sfarog. Limpede? Era limpede. Am mai privit odata la firul ierbii, Sfarog zacea cuminte, cu ochii deschisi catre cer. De ce le-o place mortilor sa se zgaiasca la cer nu stiu. Dar asa fac intotdeauna.

Tunelul era destul de stramt, facea cotituri dese, tavanul statea sa se pravale peste noi. Asta la inceput pentru ca, dintr-o data, am nimerit intr-o galerie mai mare. Tavan boltit, de caramida, era deasupra noastra. Parea ca si cum nimerisem intr-alt tunel, printr-o spartura. Cateva faclii stateau pregatite, infipte in lutul moale. Am inteles ca asta nu era decat intrarea. In bezna adanca, din fata noastra, se puteau ascunde straji, mi-am zis. Dar imediat mi-am dat seama ca ar fi absurd ca niste paznici sa fie obligati sa stea in bezna aceea. Daca tunelul ducea catre oras ar fi trebuit sa mergem pret de multe ceasuri, poate o zi intreaga pana sub burta Cetatii. Mai degraba strajile ar fi pandit iesirea din tunel. Sau poate ca nu ar fi fost nici o straja, nimeni de paza. Poate iesirea ar fi fost ferecata. Atunci de unde curentul de aer? Se simtea o adiere usoara, un suflu rece, cu miros de beci, de mucegai. Lemn putrezit, ape statute, rufe murdare. Un iz de cimitir. Cotloanele lui Sfarog. Poate ca totul se rezuma doar la o hruba ceva mai mare, o tainita in care erau depozitate bulendre vechi, lucruri dinainte de nasterea mea, dinainte de nasterea lui Sfarog, de pe vremea cand Cetatea stapanea intreg cuprinsul, intreaga lume. Povesti ciudate se spuneau despre acele vremuri. Da' ce poveste nu-i ciudata atunci cand vine vorba despre cetate? La ele visau uneori taranii mei si cred ca toata lumea si-ar fi dorit sa traiasca pe atunci. Oamenii alergau peste sosele in automobile. Vazusem si eu cateva carcase de asemenea minunatii si nu am reusit sa pricep cum de se urneau fara sa lege cai la ele. Avioane zburau peste nori, precum pasarile. Taranii munceau pamantul si vindeau in orase rodul pamantului. Si toti erau fericiti. Asa se

zice. Eu unul nu dau doi bani pe ce a fost odata... Daca asa a fost cum se povesteste.

Habar nu am cat mersesem. Poate un ceas, poate mai putin. In orice caz mi se facuse foame. Am hotarat sa ne intoarcem, afara se lasa intunericul si nu aveam chef sa inoptez asa departe de conac. Nu ar fi fost pentru prima data dar, ceva nedefinit, poate aerul greu din tunel poate altceva, imi spunea sa ma intorc.

- Gata cu excursia, ne intoarcem... Voi doua inainte, eu, cu felinarul, in spatele vostru. Aveti ceva pregatit de haleala acolo, sus? Mi s-a facut foame. Dar ce foame...

- Avem, mi-a raspuns Mariana, suntem gospodari din fire, avem tot ceea ce-ti pofteste inima. Saritoare fata, mi-am zis, ceva o impingea sa-mi intre in gratii, poate faptul ca-l impuscasem pe Sfarog, de parca ii facusem un mare bine. Intr-un fel moartea prostovanului era in folosul ei, scapase de bataie si de alte cele. De ce sa nu o iau cu mine dupa ce terminam cu istoria aceea? Insurat nu eram, copii nu aveam, as fi fost si eu in rand cu ailalti seniori, cu muiere stabila, care sa aiba grija de conac si care sa teasa intrigi cu slugile urmarind cine stie ce scopuri intunecate. De exemplu cum sa-mi faca de petrecanie ca sa strecoare in locul meu vreun ibovnic sau chiar odrasla pe care mi-ar fi facut-o. Asta se cheama om in randul lumii. Vazusem destule. Seniori care abia se tarau isi luau nevasta tanara si in mai putin de jumatate de an se mutau la cimitir, impacati cu cele lumesti. Nu era cazul la mine, eram in putere si destul de istet ca sa ma pazesc de imbrobodeli muieresti.

- Care-i necazul? le-am intrebat.

Ajunsesem la iesire. Se vedea cerul, intunecat, cu stele licarind. Am iesit din groapa, mai intai eu dupa care am scos muierele. Sfarog zacea langa copacul uscat, ai fi zis ca doarme daca n-ar fi avut ochii intredeschisi sau poate ca se gandeste la cine stie ce codosii privind stelele si luna care isi aninase coltul undeva catre rasarit. Taran prost, i-am spus in gand, cu ce te-ai ales ca mi-ai tainuit ascunzisul de sub pamant?

- Haleala si de baut, am cerut.

Femeile s-au facut nevazute, in casa. Am intrat in grajd, calul se tolanise pe pamantul batucit, a ridicat capul si m-a privit parca muștrator dupa ce am deschis poarta de lemn. "Stapane, stapane... Multa fala aduni in tine si tot nemulțumit esti. Pe cand eu, numai sa-mi dai drumul si as fi cea mai fericita faptura din lume". He, he, la ce se poate gandi un cal...

Am simtit apoi o impunsatura intre coaste, varful unui obiect metalic. Cunosteam senzatia, o mai traisem candva, intr-un moment nu tocmai placut. Cineva se straduia sa treaca prin mine teava unui kalasnikov. Iata, mi-am zis, ce insemna sa fiu dobitoc. O voce soptita, cu accent ciudat, mi-a poruncit sa arunc arma. M-am executat fara prea multe ifose altfel riscam sa capat voie sa ma duc dupa Sfarog. Si ce i-ar mai fi placut taranului sa ma vaza cum urc la ceruri dupa el.

- Asa, acum intoarce-te incet, mi-a spus glasul in continuare.

In fata mea era un... ratacitor? Am simtit o raceala cum imi cuprinde ceafa. Tare simteam nevoia sa-mi umplu nadragii. Povestile din vechime, despre ratacitori, despre groaza pe care o raspandesc atunci cand apar prin lume. Ziceau ai mai

batrani ca stiau de la batranii lor ca ratacitorii prevestesc numai nenorociri atunci cand apar. Moline, foamete, cutremure, razboaie. Acuma, judecand dupa faptul ca de cand ma stiam eram in razboi cu Cetatea Bucurestilor, ar fi trebuit sa misune lumea de ratacitori. Ori nu se mai vazusera de multa vreme, de pe vremea cand eram un copil sau chiar mai dinainte. Sigur, nu mai vazusem nicicand vreunul dar as fi putut baga mana in foc fara sa ma ard ca individul acela era un ratacitor. Nu purta casca de otel, avea numai cascheta din pasla cu emblema care lucea stins in lumina saraca a opaitului din grajd (da, mi-am zis, ar fi trebuit sa-mi dau seama de la inceput ca lucrurile sunt altfel, cine sa fi aprins opaitul? Calul meu, oricat ar fi de istet, nu se pricepe la asa ceva). Uniforma din postav kaki cu stelute la epoleti, centura de piele de care avea atarnat un cogeamite naganul, fata proaspat barberita, cizmele vacsuite cu negru. Altfel era la fel ca noi, ceilalti. Nu credeam eu ca ratacitorii sunt ramasite ale vechilor armate, ar fi trebuit sa arate ca niste mosnegi, de la razboiul cel mare trecuse mai bine de un veac si jumătate. Poate mai mult, cine mai statea sa numere anii.

- O sa iesim din hambar, mi-a sosit aratarea. Tu inainte, eu cu felinarul in urma ta. Parca mai auzisem cuvintele astea ceva mai devreme, nu cumva eu le manasem pe femeile astfel? Da, mi-am zis, sa-mi fie invatatura de minte sa mai incerc sa fac totul de unul singur. Daca voi scapa viu din intalnirea cu ratacitorul. Am crezut ca femeile vor iesi din casa, poate ii abateau atentia individului si atunci as fi reusit sa ma pierd printre maracinii care margineau ograda unde il intalniseam pe Sfarog. Din pacate nu am vazut nici o miscare. Casa era intunecata, poate stateau la geam si se uitau la mine, cum merg prin ograda cu o teava de kalasnikov proptita intre umeri. Chiar ma intrebam unde are de gand sa ma duca, iesisem din ograda spre drumul vechi. Atunci am vazut, am ghicit mai mult, cateva siluete langa o forma vag cunoscuta care se profila pe cerul vanat.

- Ramai pe loc, am auzit glasul ratacitorului.

Daca eram ingrozit? S-ar putea spune si asa. Simteam nevoia sa ma usurez dar nu indrazneam sa cer voie. Habar nu aveam de ce eram atat de pietrificat, in fond individul nu ma brutalizase in nici un mod. Avea doar o arma atintita asupra mea. Siluetele pe care le remarcasem s-au dovedit a fi tot ratacitori iar forma aceea care-mi parea cunoscuta era un camion, o masinarie din acelea care alergau peste sosele in timpurile de demult. Am simtit miros de lemn si inca o adiere care aducea la iz cu titeiul. I-am auzit vorbind despre mine, spuneau ca sunt "o captura", am inteles ca le inhatausera si pe femeile (de aia era casa intunecata) si le urcasera in alt camion care plecase deja.

- Sa-l ducem pe gugustiuc la pravalie, a spus unul dintre ei care parea a fi seful. O sa-i dea pe goarna pe toti, mama lor de banditi.

Am primit o lovitura cumplita in sale, m-am indoit la pamant si am facut pe mine. Restul loviturilor (au fost destule, mi-am dat seama mai tarziu) nu le-am mai simtit, intre timp lesinasem.

*

Era acolo o lumina tulbure, galbuie dar nu de felinar, nu palpaia deloc. Mai era si mult fum. Zaceam cu capul intr-o baltoaca, pardoseala era tare, aspra si rece. O

incapere de doi metri pe doi, peretii netezi si intunecati la culoare. Si o usa din lemn. Lumina venea din tavan. Spanzurau niste sarme si de ele era atarnata o chestie care imprastia acea lumina galbena. Un bec! Unde ma adusesera? Cum de nimeni nu bagase de seama, pe mosia mea vajaiau camioane si nimeni nu venise la ograda lui Sfarog sa-mi dea de veste. Mi-am cuprins capul in palme. Sunt (eram?) un senior respectat, temut chiar. Aveam conace, o multime de slugi, sate intregi imi erau supuse, purtam negot cu alti seniori, vecini sau de departe, purtam si un razboi cu Cetatea Bucurestilor, stiam ca lumea era mare, poate nemarginita si pe intinsul ei se aflau puzderii de sate si cetati sau targuri. Existau ape intinse, munti, codri plini de jivine. Pe cuprinsul acestei lumi colindau fara tinta ratacitorii. Soldati de demult sau fantome ale trecutului, nimeni nu fusese in stare sa desluseasca de unde veneau. Apareau cu masinariile lor infernale, semanau moarte si distrugere, puteau sa rada un sat intreg daca aveau chef apoi dispareau. Presupun ca intreaga lume era la cheremul lor. Sau ar fi putut sa fie la cheremul lor daca ar fi vrut. Erau caracterizati de o ciudata lipsa de dorinta. Asa parea, cel putin. Nu doreau sa fie stapani in locul nostru. Nu ne pradau. Nu ne rapeau femeile sau copii asa cum faceam uneori intre noi. Pur si simplu distrugeau dupa care plecau. Uneori nici atat. Apareau, goneau peste sosele si se pierdeau in fumul zarii. Si, ceea ce consider ca era cel mai important, asemenea evenimente erau rare. Suficient de rare astfel incat lumea sa nu isi ia campii. Iata-ma prizonierul lor, fara nici o sansa palpabila de a scapa. Inchis intr-una din temnitele lor. Dar unde? Aceasta intrebare ma scotea din minti. Unde anume, in ce loc, fusesem adus? Sau mai bine zis, cat de departe de mosia mea eram?

M-am ridicat cu greutate in picioare, mijlocul ma durea destul de tare, la fel si capul, la fel si bratele, la fel si...

Usa de lemn s-a deschis brusc. De parca cineva ar fi asistat la trezirea mea si doar asta ar fi asteptat. In incapere (cum sa-i spun altfel, ca odaie nu era) a intrat unul dintre ei. Uniforma, centura de piele cu diagonala, nagan infipt intr-un toc atarnat de centura. Si un par negru dar nu din lemn, in mana. Mi-a facut semn sa ma apropiu, m-a impins cu ciomagul acela scurt pe un coridor luminat la fel, cu becuri atarnate din tavan. Am mers asa destul de mult prin tot felul de cotloane, mi-a fugit mintea la tainitele ascunse sub pamantul lui Sfarog, semanau cumva, dupa care am urcat niste scari si am intrat intr-o camera mare, cu geamuri inalte si podele de lemn pe care era asternuta o scoarta colorata. La o masa asezata langa un perete statea un individ imbracat in haine ciudate, mai vazusem asa la orasenii pe care ii capturam uneori. Nadragi cu dunga, suman cu revere, camasa alba si o zdreanta atarnata de gat careia ii zicea cravata. Avea fata proaspat barberita si nu prea semana cu ratacitorii pe care ii vazusem pana atunci. Mi-a aratat sa ma asez de partea cealalta a mesei, pe un scaun de lemn, mi-a pus in fata o coala de hartie si un toc cum nu mai vazusem. Nu am remarcat nici un fel de calimara, doar hartia, tocul, o lampa de fier, un vas in care tocmai strivea un chistoc de tigareta. Lucruri despre care mai auzisem: locuitorii din Cetate cumparau inainte tutun de la tarani si faceau tigarete din care pufaiu. Chistoacele le aruncau in cutii de tabla, scrumiere. O multime de lucruri despre care stiam si nu le vazusem niciodata acum mi se

infatisau privirii. As fi putut crede ca sunt in interiorul Cetatii. Sa fi fost ratacitorii oameni din Cetate? Greu de crezut. Daca lucrurile ar fi stat asa demult ne-ar fi adus la supunere si razboiul l-ar fi castigat fara probleme.

- Scrie! Cine iti sunt complicii, de unde ai armamentul, ce urmareea organizatia voastra subversiva.

Avea o voce ferma, placut timbrata dar ferma. Om obisnuit sa dea porunci. Din pacate nu intelegeam ce dorea. Sa scriu? Habar nu aveam sa deosebesc buchiile. Complicii? Care complici? Armamentul trebuie sa fi fost kalasnikovul meu, cumparat in urma cu un an din targ. Organizatie subversiva... Orice ar fi fost asta nu aveam asa ceva.

- Nu am organizatie subversiva, am raspuns.

S-a holbat la mine de parca i-as fi aratat curul.

- Ia mai zi odata, mi-a cerut.

- Nu am organizatie subversiva...

- Inca odata.

- Nu am...

A pipait marginea mesei si undeva, pe coridor, s-a auzit un bazait infundat. In camera a patruns un individ in uniforma, altul decat cel care ma adusese acolo.

- Sergent, cheama-l pe Olaru. Sa vie repede ca-l belesc si pe tine la fel si pe toti o sa va ia gaia!

Si-a aprins o alta tigareta si a tras adanc fumul in piept dupa care l-a suflat spre tavan, lucru care i-a produs o teribila satisfactie. Eram nedumerit, se rastise la un ratacitor asa cum numai un senior o face atunci cand vorbeste cu o sluga obraznica. Iar acesta, in loc sa-i gaureasca scafarlia s-a topit degraba sa indeplineasca porunca. Auzi, sa-l cheme pe olar. Ce mai voia sa insemne asta? Ce sa caute un olar acolo? La nici un minut a aparut olarul. Un individ inalt si solid, imbracat precum cetateanul care statea la masa. Nu avea deloc infatisarea unui olar.

- Bai, Olarule, cine la prelucrat pe asta?

Atunci m-am prins, asa il chema pe respectivul. M-am minunat, ce obiceiuri, sa te cheme ca pe o indeletnicire. Daca ma duceam la fierar cu o treaba ii spuneam "bai, fierarule, pune-mi niste potcoave la armasar". Daca doar treceam sa vad ce mai face ii ziceam "bai, Nicule, sau Petrica, sau Sulica, ce mai faci? Cum o mai duci?". Am izbucnit in ras. Cred ca ma lasau nervii. S-au uitat amandoi la mine ca si cum un rahat de caine s-ar fi rastit la ei.

- Pai olarul este olar asa cum cizmarul este cizmar, am cautat eu sa explic sursa amuzamentului.

Nu cred ca au priceput ceva.

- Tu-l auzi cum vorbeste? De unde l-ati cules, Olarule?

- To'ar'su Macavei, asa cum scrie in raport, l-a capturat o patrula care isi facea rondul pe la marginea Domnestilor. Io de unde sa stiu mai multe, erau oamenii lui Gealatu, l-au adus pe asta si inca doua muieri care sunt la interogatoriu la to'ar'su Paraschiv. Au gasit si un cadavru acolo, acum este la morga... Pe asta nu l-a prelucrat nimeni inainte.

Cred ca ii deranja cum vorbeam. Am facut un rationament invers. Graiul lor, pe

care il intelegeam destul de usor, mi se parea tare caraghios. Atunci si ei trebuiau, la randul lor, sa fie intrigati de felul in care vorbeam.

- Potoleste-l, s-a rastit cel numit Macavei. Sa nu mai raza ca vita!

Fara sa stea pe ganduri, Olaru m-a pocnit peste fata. Tampita lovitura, am vazut stele verzi si am venit cu cracii in sus, cu tot cu scaun. Priveam la tavanul alb si incercam sa-mi recapat respiratia.

- Ridica-l, a poruncit Macavei.

M-am asezat din nou pe scaun, am cules cu limba un firicel de sange care se prelingea din nas. Rasul mi se dusesese pe pustii.

- Scrie-n pizda ma-tii cine esti si cine-ti sunt complicii. Altfel zdrente te fac.

Ceva din glasul lui Macavei m-a facut sa-mi doresc sa stiu sa scriu. Chiar daca nu aveam ce. Am dat din umeri. Ce altceva puteam sa fac? Dupa nici cinci secunde i-a facut semn lui Olaru. Am simtit cum ma inhata de surtuc si ma ridica de pe scaun. Dupa care pumnul lui m-a lovit in stomac. Mi s-au intunecat ochii si am avut un spasm de voma. Mi-am adus aminte ce halisem inainte, tolanit pe patura, in ograda lui Sfarog. Mi-am adus aminte si de gustul vinului baut atunci. Daca mai imi tragea una imi aduceam aminte si alte alea.

- Il duc la beci sa-l prelucram? a intrebat Olaru dar Macavei i-a facut semn ca nu.

- Incinge-l un pic aici si mai vedem noi. Eu dau o raita pe la Paraschiv sa aflu daca a scos ceva de la muieri.

Si m-a lasat pe mana lui Olaru. De fel nu sunt un individ pipernicit dar in comparatie cu asta paream un pitic. Nu mi-a lasat timp sa ma dezmeticesc si mi-a mai troznit vreo doua cazmale peste bot. De acuma sangele-mi curgea in siroaie din nas.

- Ce faci ma, dai cu mucii pe covorul lu' to'ar'su Macavei? Iti bati joc de bunurile poporului?

Si jap-jap, inca doua lopeti peste cap.

- Zi mai animalule, cu cine esti inhaitat? Ce faceai cu pemeul? Te duceai la vanatoare? Iti dau eu vanatoare, 'tu-ti soarele ma-tii de reactionar! Visezi sa vina americanii? Na un american in cur!

Si ma tot lovea cu pumnii si cu picioarele fara sa astepte vreun raspuns la intrebarile pe care mi le tot spunea. Ma durea cumplit de fiecare data, am fost chiar pe punctul de a lesina dar zbirul stia meserie, de fiecare data cand vedea ca-mi dau ochii peste cap se oprea. Apoi o lua din nou de la capat.

- Ia uite, ce m-am incins... Am transpirat din pricina ta si am murdarit camasa pe care s-a chinuit sa mi-o calce femeia. Pilaf te fac, mortii ma-tii de fascist ordinar.

In cele din urma s-a oprit. Eram atat de ametit ca nu mai vedeam bine peretii, m-am asezat pe scaun, de fapt am vrut sa ma asez dar individul mi l-a tras si am nimerit iarasi cu fata in sus. S-a aplecat asupra mea ranjind de parca facuse gluma secolului dupa care a slobozit un scuipat gros peste fata mea. Mi-am jurat sa-l omor cu prima ocazie. El era cap de lista. Apoi pe Macavei. Apoi pe ceilalti. Am izbucnit intr-un urlet care doream sa nu se mai termine niciodata. Nu de durere ci de furie. Pentru ca imi dadeam seama ca sansele de a scapa din ghiarele lor erau foarte mici. Mai mici decat o geana de furnica. M-a lovit cu cizma grea peste sale,

parca mi-a bagat un cutit printre oase, asa m-a durut. Am icnit odata dupa care am tacut, sa fi vrut sa zbier si nu mai puteam, nici macar sa respir nu eram in stare, simteam ca ma sufoc si-mi spuneam ca gata, rostul meu pe pamant se terminase, urma sa ma intalnesc cu Sfarog pe lumea ailalta daca o fi existand asa ceva. Dar daca eram deja pe lumea ailalta, m-a izbit un gand. Daca asa arata infernul? Nu am mai avut vreme sa-mi duc gandul mai departe, nu era deloc placuta o astfel de perspectiva, cand a intrat Macavei.

- A ciripit ceva? s-a interesat el.

- Nimic, doar a guitat odata ca un porc. Se crede tare dar ii venim noi de hac.

- Olarule, te-am rugat sa-l faci sa vorbeasca nu sa-mi manjesti podeaua cu sange. Cheama sergentul sa-l duca la beci. La camera cinci.

S-a aplecat si el peste mine si mi-a aruncat un zambet rautacios.

- Auzi bai, mula, femeile au recunoscut ca esti in solda imperialistilor. Au marturisit tot. De ce nu esti baiat cuminte sa ne spui toata povestea?

Am dat din cap, ce tot doreau sa afle de la mine? Ce povesti, ce americani, ce-or fi aia? Precis lumea se scrantise, ba nu, nu mai eram in lume, eram dincolo de lume, eram in infernul unde chinurile vesnice sunt cele care stapanesc. Mi-am spus ca alta explicatie nu-i, ratacitorii sunt mesagerii iadului, apar din strafundurile pamantului si-si insfaca prazile dupa care se dedau la cazne nefarsite. A aparut sergentul, iata, mi-am zis, ratacitorii sunt de fapt soldatii disciplinati ai acestor seniori ai tenebrelor. M-a luat taras catre scarile pe care urcasem apoi m-a predat unor indivizi care aveau pe ei doar maieuri.

- De la to'ar'su Macavei, le-a spus el. Vine si dansul imediat.

M-au instalat pe un scaun cam incomod, pana sa ma dumiresc prea mult am simtit cum mainile si picioarele imi sunt prinse in curele astfel incat sa nu ma pot misca. A aparut si Macavei la spectacol insotit de namila de Olaru. Mi-au prins pielea cu niste carlige de care spanzurau sarme. Ce am incasat de la Olaru a fost micul dejun. Intelegeam ca acum venea prelucrarea adevarata.

- De tine depinde cat stai aici, mi-a spus Macavei. Cum incepi sa vorbești schimbam tratamentul.

A facut un semn cu capul peste umar si s-a dat la o parte. Am simtit ca iau foc, carligele acelea parca-mi bagau serpi pe sub piele. M-am speriat rau de tot si am prins sa rag cum nu o mai facusem niciodata. Mi-am umplut imediat nadragii, cautam sa ma eliberez din stransoare dar toate eforturile mele s-au dovedit a fi inutile.

Apoi lucrurile s-au schimbat, parca ma rupeam de realitate. Simteam durerea, era de nedescris, dar parca era altcineva in locul meu. Am lesinat de cateva ori, atunci ma aduceau in simtiri cu o caldare de apa pe care mi-o azvarleau peste fata. In cele din urma doar am simtit cum ma izbeste apa dar nu am mai fost in stare sa deschid ochii. Am auzit vocea lui Macavei, parca vorbea de dincolo de nori.

- Gata ca-l pierdem. Sa-l vaza un medic, sa-l puie pe picioare si maine sa fie gata. Haide, Olarule, s-a facut seara, poate prindem deschisa terasa de la Izvor, bem o bere si halim un mic...

Cineva m-a dezlegat, eram ca o carpa, nici macar ganduri nu mai aveam. Dupa

care a venit negura. Cred ca asa ar trebui sa arate moartea. Un negru absolut. Fara ganduri, fara memorie, fara nimic.

M-am trezit pe un pat. Am incercat sa deschid ochii, am simtit nisip sub pleoape, parca cineva mi le cususe. O mana s-a abatut peste fata mea. Nu o lovitura, mai degraba o mangaiere. O mana de femeie, am gandit. Am dat din cap si am gemut, fiecare miscare imi provoca dureri crunte.

- To'ar'su doctor! Se trezeste!

Glasul venea ca dintr-o perna, moale, incet si vatuit. Era o femeie. Apoi am auzit pasi, mi-era teama sa mai incerc sa deschid ochii.

- Ma auzi? Cu tine vorbesc, ma auzi? Era o voce barbatesca.

Niste degete butucanoase imi pipaiau fata.

- Da, am spus.

De fapt am scos o haraiala, gatul ma ustura de parca nu facusem altceva decat sa zbier toata viata.

- Sa mai doarma o zi.

Ceva m-a piscat de brat si iarasi moartea m-a cuprins.

De cateva ori s-a repetat episodul asta. Pana cand am fost in stare sa deschid ochii si sa articulez cateva cuvinte. Am vazut-o pe fetiscana care anunta trezirea mea, apoi pe doctor, amandoi erau imbracati in alb, intreaga incapere era alba de ma dureau ochii. Deja puteam sa ma misc fara sa mai simt atat de intens durerea.

- Unde ma aflu? Am intrebat.

- Esti la infirmerie, mi s-a raspuns.

Ma lamurisera bustean.

- Am murit? Aici este infernul?

S-au privit amandoi de parca vorbisem in alte graiuri.

- Are accent de... a inceput fata sa vorbeasca.

- Taci! A oprit-o barbatul, medicul acela care ma tot trimisese la somn. Esti proasta? Vrei sa ai necazuri?

Fata si-a inghitit cuvintele si nu am mai aflat ce accent aveam.

- Ba voi aveti accent, le-am spus.

- Lasa asta, a dat el din mana. Cum te simti? Te doare ceva?

- Toate ma dor, doctore, am raspuns. Dar nu asa de rau ca ieri... Cate zile am stat aici?

- O zi, doua, ce importanta are? s-a eschivat. Curand o sa vina Macavei. Mai bine spune-i tot ce stii altfel s-a zis cu dumneata. Nu mai iesi viu de aici. Si pentru ce? Pentru o himera? Gandeste-te la tine, merita sa mori pentru cai verzi pe pereti? Chiar crezi ca poti sa rastorni socialismul victorios? Crezi ca poti infrunta puterea populara?

Vorbea el si parca nu era el. Cuvintele sunau ca si cum le rostea altcineva pentru el. Oricum spunea numai parascovenii de neinteles. Socialism victorios, ce putea sa insemne? Un gand incepuse sa-mi dea tarcoale.

- Aici este Cetatea Bucurestilor? Adica sunt in cetate?

A deschis gura de cateva ori de parca ar fi vrut sa inghita ceva si nu ar fi reusit.

Fata a scapat ceva pe jos, am auzit un clinchet argintiu.

- Care cetate, baiete, aici este Bucurestiul... Esti pe Uranus, la Arsenal... Acuma vrei sa faci pe prostul crezand ca o sa scapi? Au mai incercat si altii si nu au reusit, astia se pricep sa scoata orice de la oricine. Ai inteles?

Bineinteles ca nu am priceput nimic. Ce inseamna Uranus? Un loc din Cetate?

Singura explicatie pe care mi-o puteam da era ca fusesem capturat de ratacitori si dus in cetate. Iar aici toata lumea era nebuna de legat. Bun, torturile nu ma nedumereau, era firesc sa se poarte asa cu mine din pricina razboiului. Dar ceea ce imi cereau ei sa spun nu avea nici o noima. Nimic nu avea vreo noima. Iata, am aflat in sfarsit cum arata cetatea pe dinauntru: plina de nebunie. Minti ratacite, dorinte ireale, reactii absurde. Mai era ceva. Un lucru remarcabil: lumea aceea, asa tembela cu era ea, reusise sa reziste atata amar de vreme asaturilor noastre. Ceea ce se cheama ca nu erau si prosti. Poti fi nebun dar asta nu inseamna ca esti obligatoriu tampit.

Ceva mai tarziu a venit Macavei. S-a asezat pe marginea patului, m-a privit cateva momente fara sa zica nimic apoi, dupa ce medicul a iesit din camera mi-a facut cu ochiul:

- Ei, cum ne simtim astazi? Sanatos, voios? Cu chef de viata? Acuma ti-ai adus aminte care-ti sunt complicii?

Am dat din cap a negare.

- Nu-i nimic, o sa-ti aduci tu aminte... Peste o zi sau doua intri din nou in fabrica. Mai gandeste-te...

M-a batut usor cu palma peste obraz si, dupa ce mi-a zambit, s-a dus la ale lui. Medicul a intrat imediat, probabil asteptase la usa sa se care Macavei. In incaperea in care ma aflam mai erau si alte paturi. Toate erau goale. Ma gandeam ca toate slujeau temnita in care intrasem. Faptul ca erau goale inseamna ca nu prea aveau musterii. Sau, dimpotriva, aveau dar eu eram un personaj extrem de important si care trebuia tinut singur. Daca era sa pun cap la cap toate cuvintele schimbate de mine de cand fusesem capturat constatam cu usurinta ca nimic nu se lega, toate sunau anapoda. Adica nu putusem sa discut cu nimeni firesc. M-am gandit la cele doua femei, Mariana si Valentina. Erau si ele prinse, bagate in acest mecanism ciudat, chinuite sa spuna vrute si nevrute. Imi strigase Macavei ca marturisisera ca sunt in solda imperialistilor. Ce minunatie! Ori ala mintea ori muierile isi pierdusera si ele dreapta judecata si nascocisera cam ce dorisera cretinii astia sa auda. La urma urmei de ce nu? Adica eu de ce nu as face la fel? Scap de cafteala dupa care mai vedem.

L-am rugat pe medic sa-l cheme pe to'ar'su (asta era o chestie in loc de "stapane" sau de "boieria voastra") Macavei. Eram gata sa spun tot. A aparut in nici un minut (ori temnita se micsorase ori asteptase pe afara convins ca aveam sa ma fac "baiat cuminte").

- Am sa spun tot dar nu am cum sa scriu.

I-am aratat mainile bandajate, imi facusera ei ceva la deste de ma acoperise medicul cu atatea carpe. A zis Macavei ca nu-i nimica, o sa scrie ei si eu iscalesc la urma, cand s-o putea (chiar asa, cand s-o putea?). L-a chemat pe unu' Grefieru'.

- Sa vie Grefieru' cu toc si mesuta sa ia o declaratie.

Am inteles apoi ca nu-l chema asa. Grefier era cel care mazgalea hartia. Am dat din umeri, deja incepeam sa ma obisnuiesc cu ciudateniile lor, ba ii chema ca pe un mestesug cand nu aveau niciunul ba ii striga dupa mestesug atunci cand aveau de fapt nume de oameni. In fine, s-a asezat grefierul pe partea cealalta a patului iar Macavei, dupa ce si-a scos haina si a atarnat-o de un cuier (de care mai spanzurau niste sticle cu capul in jos) si-a tras un scaun si s-a asezat la capul meu.

- Baga! mi-a poruncit el. Tu inca nu scrii nimic, ia spus grefierului.

- Sunt in solda imperialistilor... am inceput. Am fost platit de americani sa rastorn socialismul victorios dupa ce infrangeam puterea populara. Scopul nostru era sa intram in... Bucuresti, sa luam Arsenalul de pe Uranus iar complici imi erau (pe cine sa bag in galeata? Ia sa vedem...) Grigore a' lu' Pulifrici, Fornaila, Gaozaru, Trei Pains, Pizdelea...

Astia erau capeteniiile mele, ce alte nume as fi putut sa le dau daca nu cunosteam pe nimeni? M-am oprit vazand expresia lui Macavei. Se inrosise tot.

- Iti bati joc de mine!? Altaru' si biserica ma-tii de lifta, te omor, ma, nu mai iesi viu de aici, nu mai iesi deloc de aici, te bag in acid de viu si te dau la canal, soarele si cerul tau de tradator!

Zbiera la un lat de palma de fata mea. Apoi s-a oprit brusc, s-a uitat la grefier, acesta, cu fata in pamant, parea infricosat de moarte.

- Ia-ti catrafusele si tunde-o de aici, i-a spus Macavei pe un ton potolit.

Dupa care s-a ridicat in picioare, si-a pus haina peste umeri.

- Te crezi smecher, asa-i? Ma chemi sa faci misto de mine? Am sa te omor cu mana mea. Crezi ca ma opreste legea? Ma pis pe ea de lege, aici eu sunt legea! Sa vie americanii sa te scoata de aici, o sa crapi ca un vierme dintr-un mar pus la copt in soba, ti-o garantez, eu, tovarasul Macavei.

Dupa ce a plecat a venit medicul. Se vedea ca trasese cu urechea la toata scena, abia se tinea sa nu rada. - Dom'le, nu stiu ce hram porti dar trebuie ori sa fii tare ca stanca ori inconstient. Nimeni nu l-a facut astfel pe to'ar'su Macavei. Imi vine sa rad dar trebuie sa-ti spun ca o sa te omoare daca o sa continui asa. Crezi ca merita?

- Doctore, i-am spus, nu vreau sa mor. Cine si-ar dori asa ceva? Dar nu inteleg ce vor astia de la mine. Doctore, eu nu sunt din lumea asta.

Eram, marturisesc, speriat. Altfel de unde gandul ca nu eram din acea lume? Chiar ma simteam strain. Eu, daca dadeam porunca sa puna pe cineva la cazne era pentru ca trebuia musai sa aflu ceva. Adica ceva palpabil, ceva care exista. Bunaoara unde si-a ingropat cutare averea. Sau ce uneltiri se fac impotriva mea. Sau daca e in legatura cu cei din Cetate. Chestii concrete. Ori astia veneau cu aiureli de care nu mai auzisem: americani, imperialisti, socialism victorios. Ce doreau de la mine? Medicul m-a privit de parca nu m-ar fi inteles.

- Ce vrei sa spui? Nu esti de pe lumea asta? A mai zis unul asa ceva acum vreo doua mii de ani si a sfarsit-o rau. I-adevarat ca acum unii se inchina la el pe seste dar asta nu-l aduce inapoi si nici nu cred ca ii mai pasa. Io cred ca vrei sa simulezi nebunia. Ti-ai ales o tactica gresita, pentru ei nebunia nu exista.

Se asezase pe scaunul pe care statuse Macavei. Parea un om blajin, fata rotunda, ochii un pic bulbucati, o mustacioara tunsă scurt, halatul incheiat neglijent. Usor

dezordonat, degete groase, cu unghiile curate, fruntea mereu incruntata a mirare. Am incercat sa-l prind de halat, bandajele nu mi-au dat voie, am zgredtanat aerul.

- Si eu am pus la chinuri oameni, i-am marturisit. Dar nu mi-am batut joc. Ca atunci cand te duci la vanatoare de caini. Tu ai kalasnikovul, ei au libertatea de a alerga. Sau ca intr-un joc, doctore. Dar la astia nu am vazut decat placerea de a pune la cazne. Cica vor sa le spun tot felul de prostii. Si daca vorbesc pe limba lor tot ei fac pe suparatii. De aia zic eu ca nu sunt de pe aici. Nu sunt din lumea asta, intelegi?

Ce sa inteleaga? Cum m-as fi simtit eu daca, intr-o zi, calul mi-ar fi spus ca nu mai are chef sa-l calaresc si ca ar pofti la o iapa in calduri sau la o iesle plina? "Stapane, stii, cred ca astazi am pofta sa stau tolanit in grajd, poate mai pe dupa amiaza o sa alergam un pic, ce zici?" S-a scarpinat in crestetul capului, doctorul.

- Poate ca o fi asa cum zici dar acum esti aici si asta nu ai cum sa o negi. Maine sau poimaine intri in malaxor si Macavei te trimite pe vesnicele plaiuri ale vanatoarei. Te-au prins cu arma asupra ta, este limpede. Nici macar nu ii intereseaza cum te cheama. Aci, pe fisa dumitale scrie "suspectu' numaru' 17". Asta esti acum, un suspect de crima, de fapt nici macar suspect, este o forma de a completa hartoagele, doar formularele mai pastreaza aparenta normalitatii, pentru ei esti deja dovedit contrarevolutionar. Doar ca trebuie sa spui cu cine esti in cardasie. Asta vor sa afle. Ma rog, matale ai inceput sa indrugi verzi si uscate, chestii cu pulifrici si cu pizdelle, normal ca m-a umflat rasul dar Macavei are un simt al umorului aparte, s-ar putea, adica este sigur, din gluma asta o sa ti se traga ponoase la care mi-e groaza sa ma gandesc. De aia ziceam ca nu stiu ce hram porti. Ai fi vreun smecher care are o rocada mare in loc de una mica, faci pe nebunul, ori chiar esti inocent. Desi in veacul asta cine dracu' mai este inocent? Si pruncul, de cand se naste, poate fi banuit de jocuri subversive.

S-a indreptat catre un dulap metalic si a scos din el o butelca intunecata. A tras o dusca, s-a strambat de parca ar fi baut pucioasa apoi m-a imbiat si pe mine:

- Ce mai conteaza acum, vrei un gat? Este spirt distilat de mine.

Am baut si m-am inecat, toata putoarea iadului parea sa fi clocotit in sticla aia. Altfel bun rachiul.

- Esti singura persoana care s-a purtat bine cu mine, doctore. Dar asta nu te scuteste de sminteala nici pe domnia ta.

- Asa, ca bine le spui. Nu ti-ai dat seama ca si eu sunt prizonier aici?

- Cum asa, to'ar'su' doctor? Bag seama ca numai pe mine m-au pus la chinuri, domnia ta esti intreg si curat ca lacrima.

A mai tras un gat din sticla aceea borcanata dupa care, minute in sir, s-a holbat in gol.

- Vrei o muiere? m-a intrebat surprinzator. Aranjez cu Mili, asistenta, sa-ti faca tot tacamul. E fata buna de altfel, ce zici?

Ce puteam sa zic? Am dat din umeri.

- Ai pomenit despre nume, doctore. Vrei sa afli cum imi zice?

I-am spus numele meu. A prins sa rada. A ras pana s-a inecat. Ce maciuca mea ii spusesem atat de comic? Apoi a venit Mili.

*

A trebuit sa parasesc curand infirmeria. Mi-a parut rau, chiar daca trebuia sa stau doar in pat era bine acolo. Fara cafteala. Nimic pe lumea asta nu tine vesnic, am oftat. Adevarat, nici lucrurile rele nu tin o vesnicie. Dar parca acestea sunt mai multe decat cele bune. Au venit doi indivizi, pareau a fi din aceiasi tagma cu Macavei dar... altfel. Haine mai fine. Apucaturi mai fine. M-au condus intr-o curte interioara, vedeam pentru prima data cerul de cand intrasem in Cetate. Ma rog, in Bucuresti. Era involburat dar pe alocuri se zureau crampeie de albastru. Incredibil de albastru.

- Cred ca s-a zis cu ploile, a comentat unul dintre ei.

- Da, de acum vine primavara, i-a raspuns celalalt.

M-au varat intr-un automobil negru. Scaune moi, de piele maron. Tavan jos, capitonat cu o panza catifelata.

- La sediu, a poruncit soferului cel care spusese ca vine primavara.

Iata Cetatea! Am iesit din curtea interioara pe o ulita larga. Puhoi de omenire se agita de colo colo. Masini care vajaiau pe langa noi. Case pline de fala strajuiau ulitele pe care alergam. Mi se parea atat de frumos. Cu oamenii aceia care misunau pretutindeni. Erau si steaguri aninate la raspantii, steaguri in trei culori dar si steaguri rosii cu un desen pe mijloc. Un ciocan peste o secera. Si niste spice de grau. Si toate aveau atarnate de ele panglici negre. Ca si cum Cetatea sarbatorea ceva. Chiar am intrebat:

- E vreo sarbatoare?

Aia doi s-au facut ca nu ma aud si nu am mai spus nimic. In cele din urma am ajuns la destinatie. O cladire uriasa, am patruns cu automobil cu tot prin niste porti de metal. Alta curte interioara, soldati in uniforme cacanii, cu kalasnikoave pe umar, frumos aliniati. Am tras in spatele lor, m-au scos din masina si m-au condus in cladire. Coridoare largi, luminate, covoare pe jos. Era un fel de palat. Toate figurile celor pe care ii intalneam pareau mohorate de parca aveau dureri de mate. Am coborat scari (iarasi scari?) si m-au bagat intr-o camera. Ma gandeam ca o sa o iau de la capat, o sa apara Macavei sau unul ca el si sa-mi ceara sa-i spun despre complici si alte asemenea bazaconii. In camera era un cetatean care rasfoia o carte. La aparitia mea a inchis cartea si s-a ridicat de pe scaunul pe care sezuse.

- El este? A intrebat.

Dupa care, fara sa astepte raspuns i-a expediat pe cei doi.

- Sa vie Marinescu la mine, a adaugat.

M-a masurat din cap pana in picioare. Era mai scund decat mine dar bine legat. Avea parul ondulat, ochii vioi si buze groase, de om caruia ii place traiul bun si stie sa traiasca din plin orice clipa.

- Si zici ca te cheama?...

I-am spus numele.

- He, he, a ras el. Stai jos. Vrei o cafea? Ceva de baut? Trimit plantonul sa aduca numaidecat.

N-am apucat sa zic nimic, a tarait dintr-o sonerie, a aparut un soldat.

- Vodca si cafele, a poruncit. Si gasiti-l pe Marinescu, odata! Eu trebuie sa plec la

funeralii.

Ca prin farmec au aparut pe masa cesti micute, un ibric, o sticla babana cu alcool si pahare.

- Ia de bea, m-a invitat. Nu esti prea vorbaret, asa-i?

Nici nu aveam cum sa fiu vorbaret. Despre ce sa discutam? Ma asteptam sa apara vreun zbir care sa ma incinga. Asta se comporta anormal. Ma trata cu bautura.

Vorbea linistit, putin ii pasa daca avusesem de gand sa rastorn socialismul sau daca aveam complici.

- Ia zi, m-a intrebat mai apoi, ai fost vreodata la Moscova?

Am dat din cap ca nu.

- De unde esti de fel? Din Basarabia? Din Bucovina?

Un interogatoriu. Altfel decat celelalte. Cu cafea si vodca. Si prajiturele randuite atent pe o strachina intinsa. I-am spus ca nu sunt nici din Basarabia si nici din Bucovina. In camera a intrat cel numit Marinescu. Era batran sau doar asa mi se parea mie, un om cu parul aproape alb. Si chipul ii era alb. Parea un fel de zeu coborat din intamplare pe Pamant si ratacit prin acele cotloane.

S-au susotit intre ei o vreme, timp in care eu am tot umblat pe la sticla aceea cu tarie. Dupa o vreme, dupa ce s-au saturat sa tot sopocaiasca aruncand priviri furise catre mine, scundacul s-a indreptat spre usa.

- Marinescule, ciocu' mic, a spus el din prag. Poate ca iese ceva de aici. Ori ne facem oameni ori...

N-a mai zis ce urma daca nu se faceau oameni. S-a dus la funeralii. La sarbatoarea aia s-au ce-o fi fost. Ca nu degeaba atarnasera prapurii la raspantii. Eu, daca hotaram sa fie bal la fel faceam. Intindeam steaguri, covoare colorate pe garduri si toate satele mele petreceau. Pileala, haleala, muieri, cate o executie sau doar o biciuiala, dupa cum se nimerea.

- Si zici ca te cheama Stalin? m-a intrebat Marinescu dupa ce am ramas singuri si dupa ce a mirosit sticla de vodca.

- Asa-mi zice lumea, domnule. Altfel taica, atunci cand m-a facut, nu prea l-a interesat numele meu.

Avea el sa-mi puna un nume dupa ce ar fi vazut ce fel de fecior oi fi. S-a nimerit sa fie asta. Cica a fost un mare conducator de osti in vechime iar eu, de mic, am avut indemanarea sa conduc cetele.

- Bine, asa o fi. Stii ce este un magnetofon?

I-am raspuns ca nu stiam. A scos dintr-un dulap o scula ciudata, cu doua roate pe care se infasura o pamblica. A grohait de cateva ori intr-un bat negru dupa care pamblica s-a rasucit si am auzit sunetele scoase de el din niste cutii mari.

- Cum e? Desteapta inventie, asa-i? Am inteles ca nu prea te indemni cu scrisul. O sa-mi povestesti totul, de la inceput, doar o sa vorbești si cuvintele tale o sa ramana... Aici.

Mi-a potrivit batul, microfonul ii spunea el, in dreptul gurii si am facut cateva probe. M-am minunat ascultandu-mi cuvintele. Nu era vocea mea, i-am si spus asta iar Marinescu a prins a rade. Apoi mi-a poruncit sa incep povestea.

- De unde sa incep? Am intrebat.

- De unde poftesti, cand nu am sa pricep o sa te intrerup, mi-a spus si si-a aprins o tigara.

"Sunt Stalin, fiul lui Iurie si al lui Elena. M-am nascut langa Cetatea Bucurestilor in anul 2190 dupa stilul vechi..."

Am vorbit ore in sir. Uneori Marinescu ma pune sa reiau anumite pasaje. De exemplu m-a pus sa-i povestesc din nou despre razboiul cel mare, ala care ne rupsese de Cetate. De ce ne revoltasem, cine ne ridicase fruntile din tarana si asa mai departe. Sau ma pusese sa reiau pasajul cu drumul prin tunel. De la Sfarog pana sub Casa Poporului. Pe unde intrasem, unde era ograda lui Sfarog, cine erau Valentina si Mariana si asa mai departe. Chiar il impuscasem pe Sfarog? Asa de manios eram? Si ce era Casa Poporului? Pe unde venea asta?

Uneori oprea magnetofonul, chema plantonul si cerea de ale gurii. Vodca nu mi-a mai dat dupa ce am terminat sticla. In schimb m-a umflat cu cafea. M-a pus sa-i desenez pe o harta ciudata unde era Casa Poporului. Nu prea ma descurcam sa citesc astfel de lucruri, am pus si eu destiul pe acolo pe unde am crezut ca ar fi trebuit sa fie.

Intr-un tarziu a aparut individul de m-a intampinat intaia data.

- Cum a fost, Nicule? S-a interesat Marinescu.

- Cum sa fie, asa cum ne-am asteptat. Ai aflat ceva de la asta?

Asta eram eu, am dedus. S-au tras mai intr-o parte si iar s-au pus pe soptite. De data asta au vorbit mai putin.

- Gata, a zis Nicu, ne oprim acum, o sa continuam maine. Tu, mi-a spus el, o sa dormi aici, aranjez eu totul, a continuat el vazand ca Marinescu da sa adauge ceva. Il tinem aici si vedem maine ce o sa facem mai departe.

Asa ca m-am intins pe o canapea si am adormit bustean. M-am trezit dimineata cu capul greu si cu o sete infioratoare. Langa mine statea un soldat, un ratacitor, avea si el un kalasnikov pe care il tineva atintit catre mine.

- Da fierul ala la o parte, i-am spus. Sa nu te ranesti.

- Sa nu misti, m-a avertizat. Am ordin sa trag!

- Atunci ce sa fac, pot sa ma cac pe canapea?

N-am apucat sa mai zic nimica, usa s-a deschis si a intrat Marinescu. L-a expediat pe soldat dupa care mi-a facut semn sa ma ridic. Aveam nevoie de ceva? I-am spus ce ma durea si s-a incrunat.

- Abtine-te, o sa plecam de aici.

Am fost scos din camera, de data asta m-au legat la ochi, m-au tot rasucit pe coridoare, in cele din urma am prins a cobori scari. Apoi iarasi ne-am invartit prin tot felul de tainite, simteam aer umed si greu, pentru o clipa mi-a trecut prin minte ca ma vor duce la tunelul care iese din Cetate. Am alungat gandul ca fiind absurd. Dar, mi-am zis, ce nu este absurd in toata istoria asta?

Am ajuns intr-o sala mare, mi-am dat seama dupa ecoul pasilor. Am auzit cateva voci, l-am recunoscut pe ala maruntel' de il chema Nicu sau Nicolae. Ii zicea lui Marinescu sa fie atent ca si altii vor sa puna gheara pe putere. N-ar fi mai bine sa ma faca scapat si sa-si incerce soldatii tirul pe mine? Nu, zicea Marinescu, istoria mea, asa de incredibila ascundea o taina de care ei se puteau folosi.

Am fost urcat într-o mașină și am pornit la drum. De bună seamă că ieșisem de sub pământ, am simțit pe față arsură soarelui. Am mers așa, legat la ochi, timp fără măsură. De două sau de trei ore am și atipit. Apoi mașina s-a oprit, m-au dat jos și m-au condus pe un drum de pământ, simteam bolovani sub talpile bocancilor. M-am împiedicat de câteva trepte care duceau pe prisma unei case, o ușă a scartait în față mea, m-au împins înăuntru și cineva mi-a scos esarfa neagră ce-mi acoperise vederea. Eram într-o odaie mică, de gospodărie sarmăna. Imediat a intrat în cameră și Marinescu, pe afară rămaseseră soldații, misunau prin ograda aceea pe care o zăream prin geamurile murdare.

Am stat acolo câteva luni, până vara a izbucnit bolnava peste tot cuprinsul. În fiecare zi povesteam despre mine și despre satele mele. Dar mai ales povesteam despre lucruri care fuseseră demult. Asta îi interesa în mod deosebit. Să le zică ce fusese înainte. Și am tot istorisit... Pe la jumătatea verii Marinescu a plecat. Am rămas pe mâna soldaților. Nu aveam nici o treabă cu ei și nici ei cu mine. Aveam voie să ies în ograda, să stau la soare, îmi dădeau țigări, de hăleală și uneori mai pileam și câte ceva. Un vin sau o tuică, ce se nimerea.

Apoi a venit toamna și, ceva mai târziu decât m-as fi așteptat, iarnă. A și nins un pic dar era atât de ciudat... Nu ne-a îngropat zapada așa cum ar fi trebuit. Și a trecut anul. Și încă un an. Și încă un an... Nimic nu se schimba înafară de mutrele soldaților. Stateau câteva luni, abia apucam să mă obișnuiesc cu ei după care apareau alții. Deja mă resemnasem cu existența mea. Nu se punea problema să fug, eram prea bine pazit. Și apoi unde să mă fi dus. Locurile îmi erau străine. Eram înconjurat de munți. Gata, îmi spuneam, aici o să crap. Într-o lume absurdă, departe de casă. Chiar așa, unde îmi era casă? Sau, mai bine zis, când îmi va fi casă? Pentru că, oricât de ciudat ar fi părut, înțelegeam de la Marinescu un lucru. Anul în care fusesem capturat nu se potrivea cu ce știam eu. Ziceau că este 1964. Că și cum, printr-un miracol, as fi coborât în timp. O vreme am pus asta pe seama smintelii celor din Cetate, erau nebuni cu desăvârșire. Dar, odată ce anii se scurgeau, am ajuns să cred și eu tămăpenia asta. Așa că am trăit din 1964 o nouă viață.

Mda, povestea mea se cam apropie de sfârșit. Nu de sfârșitul acela pe care l-am tot banuit și așteptat o vreme: un glonte în ceafă. (Acuma, la mulți, foarte mulți ani de la acele evenimente îmi spun că singura pavază în calea unui eventual glont care să pună capăt existenței mele a fost resemnarea și nepăsarea. Sună cam ciudat, este greu de explicat dar așa simt, nepăsarea pentru ziua de mâine m-a salvat. Pentru că, nu-i așa, trăiam în afară timpului meu. Viața mea de țaran prost și suspicios dar viclean și dotat cu ceva istetime fusese scoasă la un moment dat de pe fagasul ei. Poate din clipa în care intrasem în ograda lui Sfarog. Poate din clipa în care mă tăvălisem cu Valentina. Sau fusese Mariana? Sau se întâmplase din momentul în care coborasem cu cele două femei în hrubele lui Sfarog. M-am gândit multă vreme și am cautat să descopăr ruptura, pragul pe care îl trecusem fără să bag de seamă în lumea aceea nebună. Nu am reușit să-mi dau un răspuns clar, limpede. Dacă stabileam un moment în timp pentru trecere pe data apareau argumente care îmi demonștrău că, tot atât de bine, s-ar fi putut să mă înșel. Ani buni, zece de ani

m-am invartit in jurul cozii precum un caine abia ranit la vanatoare. De fapt in tot acest timp m-am invartit prin labirintul in care intrasem odata ce facusem primul pas in ograda blestematului de Sfarog. Iar iesirea din acel labirint fusese aparenta, fusese mai degraba o iluzie. In fine, ar fi multe de discutat despre asta, poate cu alta ocazie).

Practic nu mai am ce sa povestesc. Nimic interesant nu s-a mai intamplat cu mine. Dupa un numar oarecare de ani am fost eliberat. Am primit si acte care atestau existenta mea oficiala ba am facut si o scoala unde am invatat buchiile si o meserie. Iar piticul acela, prieten cu Marinescu, a ajuns boier mare. Bineinteles ca am flecarit cu tot felul de oameni despre cum ajunsesem sa fiu cine eram. Si m-au bagat la balamuc de doua sau de trei ori. Asta m-a mai calmat. Si asa am ajuns om in randul lumii, cum se spune pe aici. Am ajuns un strungar bun, am capatat si o muiere care mi-a turnat trei plozi. Si o casa am capatat, un apartament la bloc. Unde credeti, chiar in Drumul Taberei.

Mda, ma plimb pe la stadionul Ghencea si, odata ce trec de linia de tramvai, inspre Domnesti, incep sa recunosc locurile. Si unde acum sunt serele a fost, va fi (cine stie oare?) ograda lui Sfarog. Acolo s-ar putea sa existe o gaura in pamant care sa ma duca inapoi, acasa. In fine, ce ar mai fi de zis? Casa Poporului. Da, exista, o stie toata lumea. Au ridicat-o acolo unde am banuit au ca ar trebui sa fie, acolo unde am pus destiul pe harta. Acolo, pe treptele ei a fost executat piticul. Nicolae. Marele Boier. Atunci, in 1989. O singura data am intrat in casoii acela, in zilele cetoase din decembrie. Am coborat in pivnitele mari si intortocheate. In sinea mea doream sa gasesc un semn, poate tunelul acela pe care nu-l strabatusesem pana la capat. N-am gasit nimica. Si, sincer sa fiu, nici nu mi-a pasat. Poate ca nu am cautat cum trebuie. In fond ce importanta mai are? Nici una, zic eu. Poate cineva sa spuna altfel?

© Rudi Kvala

--	--

Acordati o nota povestirii: 4 = slaba; 10 = excelenta	
Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	45678910
doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?	

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © [Ivy&Co.](#)
(**online**)